

การใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้อง

แทนที่คำกริยารับรู้ด้วยตา

ของคนตาบอด

ข้อมูลอีกส่วนหนึ่งที่นำมาวิเคราะห์ คือ ข้อมูลการใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องของคนตาบอดเพื่อแทนที่คำกริยารับรู้ด้วยตาของคนมองเห็น ข้อมูลชุดนี้ได้มาโดยนำข้อมูลการใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องของคนตาบอดไปทดสอบกับคนมองเห็น เพื่อดูว่า คนมองเห็นจะใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องในบริบทที่คนตาบอดใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องหรือไม่ ข้อมูลที่ได้แสดงให้เห็นว่ามีการใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องของคนตาบอดแทนคำกริยารับรู้ด้วยตาของคนมองเห็นมีอยู่ทั้งสิ้น 76 ประโยค ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลกลุ่มนี้ได้พบว่า ไม่มีเงื่อนไขทางภาษาที่จะนำมาอธิบายปรากฏการณ์นี้ได้ไม่ว่าจะเป็นลักษณะวากยสัมพันธ์ หรืออรรถศาสตร์ ดังนั้นปัจจัยที่อธิบายการใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องแทนที่คำกริยารับรู้ด้วยตาในการพูดของคนตาบอดจึงมีเพียงปัจจัยเดียว คือ การเข้าไปมีประสบการณ์ของการเข้าไปจับต้อง นั่นก็คือ คนตาบอดจะใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องใน 2 กรณี กรณีแรก ได้แก่ ปัจจัยลักษณะทางกายภาพของสิ่งที่อ้างอิงที่เป็นสิ่งจับต้องได้ ซึ่งสอดคล้องตามคำอธิบายของ Miller และ Johnson-Laird (1976) และกรณีที่ 2 ได้แก่ ปัจจัยทางกายภาพของประธานของประโยคซึ่งอ้างอิงคนตาบอด

ปัจจัยลักษณะทางกายภาพของสิ่งที่อ้างอิงที่เป็นสิ่งที่จับต้องได้

นามวลีที่ทำหน้าที่เป็นกรรมที่ปรากฏร่วมกับคำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องที่พบในข้อมูลทั้งหมด พบว่าเป็นนามวลีที่อ้างอิงถึงสิ่งที่จับต้องได้ นามวลีเหล่านี้ ได้แก่ ของเล่น เครื่องเล่นเทป หนังสือตัว เขาสัตว์ เทปคาสเซต นาฬิกา สัตว์สตัฟฟ์ รถยนต์ เครื่องบิน ลักษณะทางกายภาพของสิ่งเหล่านี้จะพบว่ามีคุณสมบัติสอดคล้องกับคำอธิบายของ Miller และ Johnson-Laird (1976) ตามที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 3 เกี่ยวกับสิ่งที่คนเรารับรู้โดยผ่านตาที่อาจแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เป็นสิ่งที่จับต้องได้ ได้แก่ วัตถุ พื้นผิว ที่ว่าง (space) ตำแหน่ง (place) และขนาด และกลุ่มที่เป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้ ดังนั้นการที่ลักษณะทางกายภาพของสิ่งที่อ้างอิงมีลักษณะเป็นสิ่งที่จับต้องได้จึงอาจมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องของคนตาบอด

ตัวอย่าง :

สถานการณ์ : A และ B กำลังเล่นรถเด็กเล่น A จึงอยากทราบว่ารถเด็ก
เล่นของ B เป็นอย่างไร

A : พี่เกียรติ ไหนขอความรถหน่อยสิ

B : ของเกียรติเป็นรถเก๋ง

จากตัวอย่าง รถ ซึ่งผู้พูด A ต้องการทราบว่าเป็นอย่างไรนั้นมีลักษณะทาง
กายภาพเป็นสิ่งที่จับต้องได้นั้น อาจเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้พูดใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องใน
การขอให้ตนเองได้รับรู้รถเด็กเล่นดังกล่าว ดังนั้นสิ่งที่จับต้องได้จึงอาจเป็นปัจจัยที่ทำให้
คนตามอดเลือกใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้อง

ปัจจัยลักษณะทางกายภาพของประธานของประโยคซึ่งอ้างถึงคนตามอด

ประธานที่ปรากฏร่วมกับคำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องในทุกประโยคจะพบว่า เป็น
ประธานที่อ้างถึงคนตามอด ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการรับรู้ของคนตามอดจะ
เห็นได้ว่าคนตามอดมีการใช้การจับต้องทดแทนการรับรู้ด้วยตา วิธีการที่ใช้ในการรับรู้
ของคนตามอดนี้จึงอาจจะส่งผลให้ พวกเขามีการใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องแทนที่คำ
กริยารับรู้ด้วยตาตามวิธีการรับรู้ของพวกเขา

ตัวอย่าง :

สถานการณ์ : A บอกกับ B ว่าตนเองต้องการหาเครื่องเล่นเทป

A : เดี๋ยวเราความหาชาวอเบาท์ก่อน

B : ใช่ม๊อ

A : อ้า จริงด้วยแหละ เจอกระเป๋แล้ว

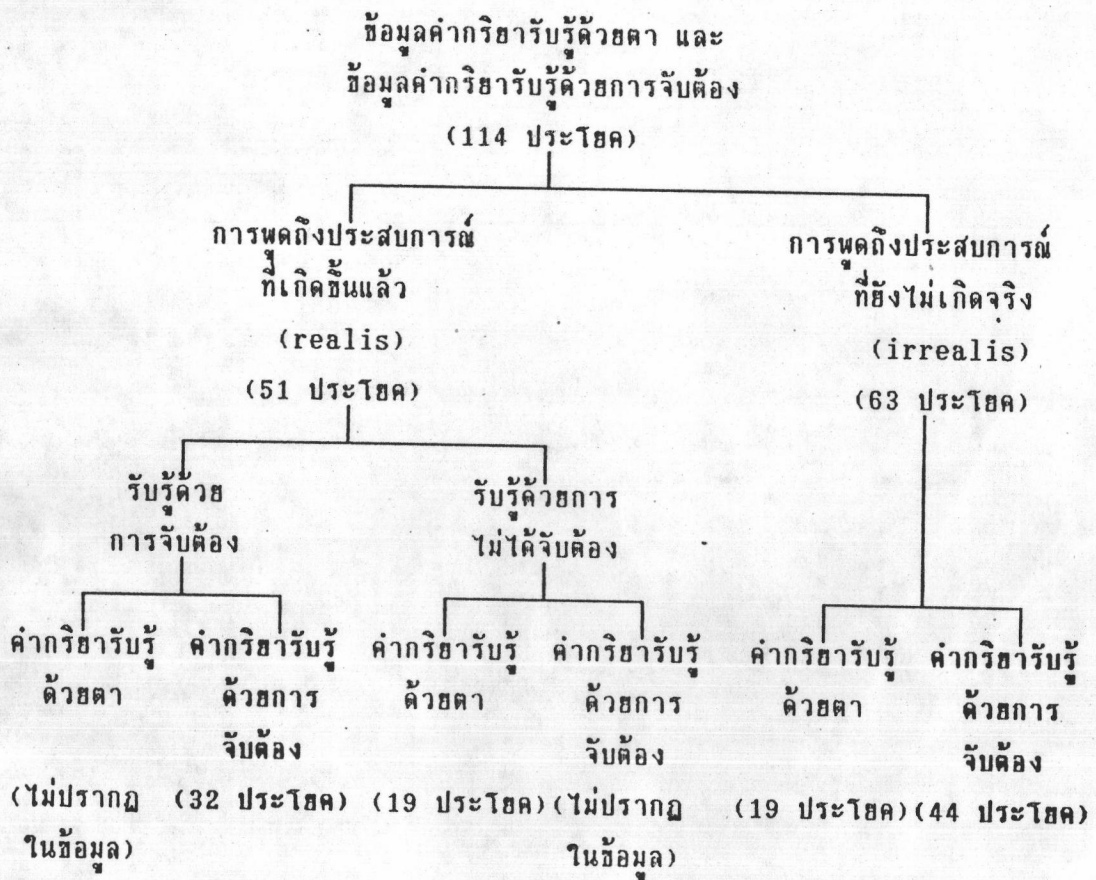
จากตัวอย่างประธานของประโยค เรา เป็นคนตามอด ดังนั้นในการรับรู้
พวกเขาจำเป็นต้องใช้การจับต้องทดแทนการรับรู้ด้วยตา การที่ประธานของประโยคเป็น
คนตามอดจึงอาจทำให้ ผู้พูดเลือกใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องแทนที่คำกริยารับรู้ด้วยตา
ตามวิธีการที่ใช้ในการรับรู้ด้วย

อย่างไรก็ดี ข้อมูลแสดงการใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องแทนที่คำกริยา
รับรู้ด้วยตาของคนตามอดนี้จะต้องเป็น การพูดถึงประสบการณ์การรับรู้ที่เกิดขึ้นแล้ว
(realis) ซึ่งคนตามอดได้ใช้การจับต้องเพื่อการรับรู้สิ่งนั้นๆ จริงๆ ซึ่งมีจำนวน
32 ประโยค และเป็นการพูดถึงประสบการณ์การรับรู้ที่ยังไม่เกิดจริง (irrealis) ซึ่งมี
จำนวน 44 ประโยค

การพูดถึงประสบการณ์การรับรู้

ตามที่ได้อธิบายไว้ข้างต้นว่า การที่จะอธิบายการใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องของคนตาบอดนั้น ยังไม่พบปัจจัยทางภาษาที่จะนำมาใช้ในการอธิบาย การใช้คำกริยาดังกล่าว นอกจากปัจจัยลักษณะทางกายภาพของสิ่งที่อ้างอิง และปัจจัยลักษณะทางกายภาพของประธานของประโยคซึ่งอ้างอิงถึงคนตาบอด ซึ่งปัจจัยทั้งสองนี้ทำให้คนตาบอดมีการเลือกใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องแทนที่คำกริยารับรู้ด้วยตา ซึ่งข้อมูลการใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องนี้มี 76 ประโยค ใน 76 ประโยคนี้อาจแบ่งออกได้เป็น 2 กรณี ได้แก่ คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องในประสบการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว (realis) จำนวน 32 ประโยค และ คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องในประสบการณ์ที่ยังไม่เกิดจริง (irrealis) จำนวน 44 ประโยค ซึ่งได้แสดงไว้ในแผนภูมิ 5 ดังนี้

แผนภูมิ 5 : แสดงการจำแนกการใช้คำกริยารับรู้ด้วยตาตามปัจจัยทางประสบการณ์การรับรู้

1. คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องในประสบการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว (realis)
การพูดถึงประสบการณ์การรับรู้ที่เกิดขึ้นแล้ว จะพบในประโยคบอกเล่า
ที่เป็นการเล่าประสบการณ์ในอดีต ซึ่งนอกเหนือจากปัจจัยกรรมที่เป็นสิ่งที่จับต้องได้ และ
ประธานที่เป็นคนตาบอด ซึ่งทำให้คนตาบอดมีการใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องแล้วยัง

พบว่า ในบริบทสถานการณ์ต่างๆ ของข้อมูลในกลุ่มนี้เป็นบริบทสถานการณ์ที่แสดงว่าผู้พูดได้รับรู้สิ่งที่อ้างถึงนั้นๆ แล้ว และได้รับรู้ด้วยการได้เข้าไปจับต้อง ซึ่งการรับรู้ด้วยการจับต้องนี้เป็นปัจจัยที่กำหนดการใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องของคนตาบอด เช่น การพูดถึงเหตุการณ์การรับรู้หนึ่งสัตว์ เขาสัตว์ หรือสัตว์สัตว์พันธ์ ด้วยการจับต้อง

ตัวอย่าง :

สถานการณ์ : A เล่าเกี่ยวกับประสบการณ์การไปเที่ยวสวนสัตว์

A : พี่เขาก็กพาไปคล่าสัตว์ที่สัตว์พันธ์ไว้ แล้วก็พาขึ้นไปพิพิธภัณฑ
ไปนั่ง...อาจารย์ลัดดาวัลย์เขาก็ให้คล่าพวกเขา...

เขากวาง

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าคนตาบอดได้เล่าประสบการณ์ การไปเที่ยวสวนสัตว์และได้เข้าไปรับรู้ สัตว์สัตว์พันธ์ และ เขากวาง ซึ่งเป็นสิ่งที่จับต้องได้ ซึ่งจากบริบทสถานการณ์แสดงให้เห็นว่า เขาสามารถเข้าไปรับรู้สิ่งต่างๆ ดังกล่าวด้วยการจับต้องได้ ดังนั้นในการพูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วเขาจึงใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องตามการรับรู้ที่เขาได้ใช้ทดแทนการรับรู้ด้วยตา ซึ่งถ้าพิจารณาเปรียบเทียบกับการใช้คำกริยารับรู้ด้วยตาจากสถานการณ์เดียวกันนี้และจากผู้พูดคนเดียวกัน จะพบว่าการรับรู้ด้วยวิธีได้นั้นมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้คำกริยาอย่างเห็นได้ชัด

ตัวอย่าง :

สถานการณ์ : A เล่าประสบการณ์การไปเที่ยวสวนสัตว์

A : ตอนแรกไปถึงพี่เขาก็ให้กินขนมปัง พอกินขนมเสร็จแล้ว
พี่เขาก็พาไปคล่าสัตว์ที่สัตว์พันธ์ไว้ แล้วก็พาขึ้นไปพิพิธภัณฑ
ไปนั่ง...อาจารย์ลัดดาวัลย์เขาก็ให้คล่าพวกเขา...

เขากวาง เขาอะไรพวกนั้นนะครับ สมเสร็จ ตัวอะไร
พวกนั้นนะครับ เขาให้คล่าเสร็จ เสร็จปุ๊บ ถ่าย
เสร็จเขาก็ให้ล้างมือ แล้วก็ให้ ลงมาข้างล่าง ลงไป
ดูสัตว์ว่ามีสัตว์อะไรบ้าง เคนดูไป เรื่อย เรื่อย
เรื่อย เรื่อย แล้วดูเสร็จ เขาก็ให้ลงมาจากพิพิธภัณฑ
แล้วเขาก็ถ่ายอีกครั้งหนึ่งครับ ถ่ายเสร็จแล้ว ตอนนั้น
ผมแบบ...เขา เขาให้ผมยืนอยู่ บ่อ จระเข้ แล้ว แล้วมี
พี่ที่เขาทำรายการทุ่งแสงตะวันนะครับ เขาสัมภาษณ์ผม
แล้วสัมภาษณ์เสร็จ เขาก็บอกว่าให้ไปดูให้ไปดูสัตว์ ว่า
มีสัตว์อะไรบ้าง ก็ไปดูมีลา 2 ตัว มีค่างแว่น 1 ตัว...

B : แล้วพี่ลัคดาวัลย์เค้าขออธิบายมึ้นว่า ว่าอันนั้นมันเป็นเขา
สัตว์...

A : อธิบายครับ อธิบาย ครั้นพออธิบายเสร็จเขาก็ให้คล่าหนึ่ง
สัตว์ หนึ่งม้าลาช กับหนึ่งเสือ แล้วก็หนึ่งสิงโต

จากการเล่าเรื่องการไปเที่ยวสวนสัตว์ข้างต้น ซึ่งผู้พูดได้ไปดูสัตว์และ
สิ่งอื่นๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีลักษณะทางกายภาพที่จับต้องได้ทั้งหมด แต่จะเห็นได้ชัดเจนว่าผู้พูด
มีการเลือกใช้คำกริยา ระหว่างคำกริยารับรู้ด้วยตาและคำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องตาม
การรับรู้ที่เขาได้เข้าไปรับรู้ โดยสิ่งที่เขาสามารถเข้าไปจับต้องได้เขาก็จะใช้คำกริยา
รับรู้ด้วยการจับต้องเช่น สัตว์สัตว์ เขากวาง หนึ่งสัตว์ แต่สิ่งใดที่เขาไม่มี
โอกาสเข้าไปรับรู้ด้วยการจับต้องได้ เช่น สัตว์ เขาก็จะใช้คำกริยารับรู้ด้วยตา

2. คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องในประสบการณ์ที่ยังไม่เกิดจริง (irrealis)
ลักษณะการใช้คำกริยาของคนตาบอด เมื่อพูดถึงประสบการณ์การรับรู้ที่ยัง
ไม่เกิดจริงนั้น ได้พบว่าจะมีการใช้คำกริยาทั้งคำกริยารับรู้ด้วยตาและคำกริยารับรู้ด้วย
การจับต้อง ดังนั้นเมื่อรวมข้อมูลสองกลุ่มนี้เข้าด้วยกัน คือ ข้อมูลการใช้คำกริยา
รับรู้ด้วยตา ซึ่งได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 3 และข้อมูลคำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องซึ่ง
ปัจจัยลักษณะทางกายภาพที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นไม่สามารถอธิบายได้ จะทำให้เราได้เห็น
ภาพรวมที่น่าสนใจว่า การที่ประสบการณ์นั้นยังไม่เกิดขึ้นจริง (irrealis) คนตาบอด
จะใช้ทั้งคำกริยารับรู้ด้วยตาและคำกริยารับรู้ด้วยการจับต้อง ซึ่งไม่สามารถจะหาเหตุผล
มาอธิบายแยกแยะได้ว่า เมื่อใดจะใช้คำกริยารับรู้ด้วยตา และเมื่อใดจะใช้คำกริยารับรู้
ด้วยการจับต้อง ปัจจัยร่วมมีเพียงประการเดียว คือ การพูดถึงสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น

ตัวอย่าง :

สถานการณ์ : A ขอลูกฟุตบอลที่ B กำลังเล่นอยู่

A : เออ เออ มาบอลหน่อยสิ

B : เอรูรีเปล่าว่ามันเป็นลูกบอลแบบไหน

สถานการณ์ : A และ B กำลังเล่นรถเด็กเล่น A อธิบายว่ารถเด็ก
เล่นของ B เป็นอย่างไร

A : พี่เกียร์ ไหนขอความรถหน่อยสิ

B : ของเกียร์เป็นรถเก๋ง

จากตัวอย่างสถานการณ์ทั้งสอง จะเห็นได้ว่าเป็นสถานการณ์ที่ผู้พูดใช้
ประโยคคำสั่งเพื่อขอให้ตนเองได้เข้าไปรับรู้ของเล่นของเพื่อน ซึ่งบริบทของคำกริยา
ทั้งสองเป็นบริบทที่มีประธานและกรรมเหมือนกัน คือ

ประโยคที่ 1 เอก เอก มาบอลหน้อยสิ

ประโยคที่ 2 พี่เกียรดี ไทหนขอความรถหน้อยสิ

ประธานของประโยคที่ 1 และ 2 คือ ตัวผู้พูดซึ่งเป็นคนตาบอด ส่วนกรรมของประโยคที่ 1 คือ บอล และประโยคที่ 2 คือ รถ ซึ่งทั้งสองสิ่งเป็นสิ่งที่จับต้องได้ ซึ่งจะเห็นได้ว่า ทั้งสองประโยคข้างต้นเป็นประโยคที่แสดงว่า ประสบการณ์การเข้าไปรับรู้ของเล่นนั้นยังไม่เกิดกับ ผู้พูดจึงทำให้มีการใช้ทั้งคำกริยารับรู้ด้วยตาและคำกริยารับรู้ด้วยการจับต้อง

การพูดถึงประสบการณ์การรับรู้ที่ยังไม่เกิดจริงนี้มีลักษณะทางภาษาที่บอกได้ชัดเจนในแง่ของรูปประโยค 3 ชนิด นั่นคือ ประโยคคำสั่ง ประโยคคำถาม ประโยคปฏิเสธ

2.1 ประโยคคำสั่ง

การใช้คำกริยาทั้งสองโดยใช้ประโยคคำสั่งในกรณีนี้ จะเห็นได้ชัดเจนว่า การสั่งให้ผู้อื่นเข้าไปรับรู้ หรือการขอให้ตนเองได้เข้าไปรับรู้เป็นการพูดถึงประสบการณ์การรับรู้ที่ยังไม่ได้เกิดขึ้นในขณะที่ใช้ประโยคคำสั่งนั้น หรือการรับรู้ที่นั่นกำลังจะเกิดขึ้นหลังจากที่ใช้ประโยคคำสั่ง ดังนั้น แม้ว่าสิ่งที่ตนเองกำลังจะเข้าไปรับรู้หรือให้ผู้อื่นเข้าไปรับรู้จะเป็นสิ่งที่จับต้องได้ แต่การที่การรับรู้ยังไม่เกิดขึ้น ผู้พูดจึงมีการใช้ทั้งคำกริยารับรู้ด้วยตาและคำกริยารับรู้ด้วยการจับต้อง

ตัวอย่าง :

สถานการณ์ : B ชวนเพื่อนมาจับต้องเครื่องเล่นเทพ

A : เอ๊ย

B : มาควานสิ เล้าไม่ว่าทรอก นี่ไง

.

.

.

A : เออ เอ้า เออ...

B : จริงๆ ไม่เชื่อมาควาน ไม่เชื่อก็ควานสิ

คสิ ไอ้คสิ ไซ้ ไซ้ ซ่องเสียบไมคสิเปล่า

ตรงเน้อ อิวค่าหลายทีแล้ว เอ๊ย เปิดวิทอไม่

ได้เว๊ย เอ๊ย เปิดวิทอไม่ได้ เชือริเปล่า...

เอ๊ย เอ๊ย เทปหมนออยู่ ลือคค่าสิเทปหมนออยู่

เทปหมนออยู่... เอ๊ย เคียวฟังคสิก็ได้

.

.

.

- A : ทำไมไม่รู้ว่าเป็นหมูนละ
 B : ล็อคค่าชื้อแล้ว ล็อคค่าชื้อแล้ว
 C : ไหนคือ
 B : ไอ้ต้นลอคคูลอย เเทพหมูนไม่หมูน หมูนริเปล่า
 หมูนริเปล่า หมูนริเปล่า
 C : เอ๊ย อูหน้อย

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นสถานการณ์ที่ผู้พูด B ให้เพื่อนๆ เข้าไปรับรู้ เครื่องเล่นเทปซึ่งเป็นสิ่งที่จับต้องได้ ด้วยการใช้ประโยคคำสั่งซึ่งปรากฏในบทสนทนาทั้งหมด 9 ประโยค เป็นการใช้คำกริยารับรู้ด้วยตา 3 ประโยค และการใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้อง 6 ประโยค ซึ่งผู้ที่อยู่ในบทสนทนาทั้งสามคนเป็นคนตาบอดทั้งสามคน แสดงให้เห็นว่าการที่พูดถึงประสบการณ์การรับรู้ที่ไม่เกิดจริง ทำให้ผู้พูด B ใช้ทั้งคำกริยารับรู้ด้วยตาและคำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องสลับกันไปตลอดบทสนทนา

หรือในกรณีที่เป็นกรณขอมให้ตนเองได้เข้าไปรับรู้ โดยใช้ประโยคคำสั่งก็จะพบว่า คนตาบอดใช้ทั้งคำกริยารับรู้ด้วยตาและคำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องเช่นกัน

ตัวอย่าง :

สถานการณ์ : B ต้องการทราบว่าเพื่อนำเล็กๆ ที่เพื่อนให้ลองจับนั้น เป็นอย่างไร

A : จริง ไม่เชื่อ เชอมาควานใหม่สิ เอก

B : ไหนคือ ควานไหน

2.2 ประโยคคำถาม

การพูดถึงประสบการณ์การรับรู้ในกรณีนี้ เป็นการใช้ประโยคคำถาม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าประสบการณ์นั้นไม่เกิดกับผู้พูดหรือผู้ถาม แต่เป็นการถามถึงประสบการณ์การรับรู้ที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคตของผู้อื่น ซึ่งผู้พูดไม่อาจทราบว่าถ้าผู้ฟังได้เข้าไปรับรู้สิ่งนั้นๆ ผู้ฟังจะรับรู้สิ่งนั้นด้วยการจับต้องหรือไม่ ดังนั้นจะพบจากข้อมูลว่าในกรณีที่เป็นการใช้ประโยคคำถามที่ถามถึงการรับรู้ของผู้อื่น ก็จะพบทั้งการใช้คำกริยารับรู้ด้วยตาและคำกริยารับรู้ด้วยการจับต้อง

ตัวอย่าง :

สถานการณ์ : A และ B กำลังเตะฟุตบอลกัน แต่ลูกบอลกระเด็นออกไป A จึงให้ B ไปหา

A : นี่ไง เชอกไปคูลสิ ต้น

B : เชอจะไปคูลมันทำไม

สถานการณ์ : A และ B เล่นของเล่นซึ่งเป็นบล็อกต่อเป็นรูปทรง
ต่างๆ A ชวนให้เพื่อนจับต้องบล็อกของตนเองที่
ประกอบเสร็จแล้ว

A : นี่กระดุกคนตาย ใครอยากคลำ

B : โอ๊ย ต่อรถไฟได้

จากตัวอย่างทั้งสองจะเห็นได้ว่าเป็นการถามผู้อื่นถึงการรับรู้ที่ยังไม่ได้เกิด
ขึ้นซึ่ง ลูกบอล และ ของเล่น ต่างก็เป็นสิ่งที่จับต้องได้ ซึ่งเป็นปัจจัยที่น่าจะทำให้ผู้ถาม
ใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องแต่เพราะเป็นการใช้ประโยคคำถาม ที่ถามถึงการรับรู้ของ
ผู้อื่น จึงทำให้ผู้ถามมีการใช้คำกริยาทั้งสองชนิด

2.3 ประโยคปฏิเสธ

การใช้คำกริยาทั้งสองสลับกันในกรณีนี้ เป็นการเล่าประสบการณ์ที่
ตนเองยังไม่เคยรับรู้สิ่งเหล่านั้นมาก่อนในอดีต ซึ่งอาจเกิดจากการที่ผู้พูดยังไม่ได้เข้าไป
รับรู้จึงทำให้ยังไม่ทราบว่า ถ้าตนเองได้เข้าไปรับรู้แล้วจะรับรู้ด้วยการจับต้องหรือไม่
ดังนั้น เมื่อผู้พูดต้องการบอกประสบการณ์การที่ยังไม่ได้เข้าไปรับรู้จึงมีการใช้คำกริยาทั้ง
คำกริยารับรู้ด้วยตาและคำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องซึ่งในกรณีนี้ ถ้านำไปเปรียบเทียบกับ
การใช้ประโยคบอกเล่าในการพูดถึงประสบการณ์การรับรู้ที่เกิดขึ้นแล้ว จะพบว่าคนตาบอด
จะใช้คำกริยารับรู้ด้วยตาในกรณีเข้าไปรับรู้สิ่งต่างๆ โดยไม่ได้ใช้การจับต้อง และพวก
เขาจะใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องในกรณีที่ได้เข้าไปรับรู้ด้วยการจับต้อง

ตัวอย่าง :

สถานการณ์ : ผู้วิจัยถาม B เกี่ยวกับชื่อของนักเรียนชั้นมัธยมคน
หนึ่งที่กำลังเล่นอิเล็กทรอนิกส์

ผู้วิจัย : เขากำลังเล่นอิเล็กทรอนิกส์

B : ชื่ออะไรนะ เคียวนะ

ผู้วิจัย : ชื่ออะไรไม่รู้ เป็นเด็กโต

B : ไม่รู้สิ ไม่ได้ดู ไม่ได้เข้าไปดู

สถานการณ์ : A เล่าว่าตนเองเคยไปเที่ยวที่บ้านลุงของตนเอง
และทราบว่ามียอดหลายคัน

A : ลานบ้านเค้ากว้าง จอดรถหลายคัน

ผู้วิจัย : แล้วเห็นเค้าจอดเรียงกันเลขมัย

A : ผมไม่ได้ไปคลำ

จากตัวอย่างทั้งสองแสดงว่า ผู้พูดได้เข้าไปอยู่ในสถานการณ์นั้นๆ แล้ว และสิ่งที่อ้างถึงนั้นเป็นสิ่งที่จับต้องได้ แต่จากบริบทแสดงว่าผู้พูดยังไม่ได้เข้าไปรับรู้สิ่งนั้นๆ ซึ่งอาจทำให้คนตาบอดยังไม่เกิดการรับรู้ว่าถ้าหากได้เข้าไปรับรู้แล้วจะใช่การใช้การรับรู้ด้วยวิธีใด ดังนั้นการที่พูดถึงการรับรู้ยังไม่เกิดขึ้นจึงอาจทำให้คนตาบอดมีการใช้ทั้งคำกริยารับรู้ด้วยตาและคำกริยารับรู้ด้วยการจับต้อง โดยไม่อาจจะอธิบายว่าเมื่อใดใช้คำกริยารับรู้ด้วยตา และเมื่อใดใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้อง เหตุผลสำคัญคือ เรื่องของการได้มีประสบการณ์จริง

สรุป

ปัจจัยลักษณะทางกายภาพของสิ่งที่จับต้องได้ และบุคคลที่เป็นคนตาบอดเป็นปัจจัยที่น่าจะทำให้มีการใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องทั้งหมด แต่จากการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า คนตาบอดมีการใช้ทั้งคำกริยารับรู้ด้วยตาและคำกริยารับรู้ด้วยการจับต้อง ซึ่งเมื่อจำแนกข้อมูลการใช้คำกริยาทั้งสองออกจะพบว่า คนตาบอดมีการใช้คำกริยาแบ่งออกเป็น 2 กรณี ได้แก่ การพูดถึงประสบการณ์การรับรู้ที่เกิดขึ้นแล้ว (realis) และการพูดถึงประสบการณ์การรับรู้ที่ไม่เกิดจริง (irrealis)

กรณีที่ 1 การพูดถึงประสบการณ์การรับรู้ที่เกิดขึ้นแล้ว (realis)

คนตาบอดจะใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้อง เมื่อพวกเขาพูดถึงประสบการณ์การรับรู้ที่พวกเขามีโอกาสเข้าไปรับรู้ด้วยการจับต้องสิ่งที่จับต้องได้ แต่ถ้าในการรับรู้สิ่งนั้นๆ พวกเขาไม่มีโอกาสเข้าไปรับรู้ด้วยการจับต้องพวกเขาก็จะใช้คำกริยารับรู้ด้วยตา

กรณีที่ 2 การพูดถึงประสบการณ์การรับรู้ที่ไม่เกิดจริง (irrealis)

คนตาบอดจะใช้คำกริยาทั้งสองชนิดในกรณีนี้ ซึ่งจะพบในประโยคคำสั่ง ประโยคปฏิเสธ และประโยคคำถาม ซึ่งเป็นรูปประโยคที่แสดงให้เห็นว่าประสบการณ์การรับรู้ยังไม่เกิดกับบุคคลจึงอาจทำให้คนตาบอดเลือกใช้ทั้งคำกริยารับรู้ด้วยตาและคำกริยารับรู้ด้วยการจับต้อง

ข้อสรุปที่ได้จากกลุ่มข้อมูลข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการจะเลือกใช้คำกริยาของคนตาบอดสำหรับการกล่าวถึงประสบการณ์การรับรู้ อาจจะใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องหรือคำกริยารับรู้ด้วยตาก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงว่า เมื่อคนตาบอดไม่มีประสบการณ์ของการเข้าไปรับรู้ด้วยตนเองผ่านการจับต้องสิ่งนั้น พวกเขาจะใช้คำกริยารับรู้ด้วยตาเหมือนที่พวกเขาได้ยินคนอื่นๆ ใช้ ซึ่งแสดงให้เห็นอิทธิพลของการได้เข้าไปรับรู้ของคนตาบอดด้วยการจับต้องวัตถุ สิ่งของ ถ้าคนตาบอดไม่ได้มีโอกาสเข้าไปใช้มือจับต้องวัตถุนั้นจริง แม้ว่าวัตถุนั้นจะมีคุณสมบัติทางกายภาพที่จับต้องได้ พวกเขาจะไม่ใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้อง แต่กลับใช้คำกริยารับรู้ด้วยตาเหมือนคนทั่วไป ซึ่งจะเห็นได้ว่าการที่คนตาบอดใช้การรับรู้ด้วยการจับต้องมีผลทำให้ คนตาบอดมีการใช้คำกริยารับรู้

ด้วยการจับต้องมากกว่าคำกริยารับรู้ด้วยตา โดยดูจากจำนวนข้อมูลของคำกริยาทั้งสองในกลุ่มที่อธิบายด้วยปัจจัยประสบการณ์การรับรู้นี้ปรากฏว่า มีการใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องถึง 76 ประโยค ในขณะที่มีการใช้คำกริยารับรู้ด้วยตาเพียง 38 ประโยค ซึ่งย่อมแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าความพิการทางตานั้นมีผลกระทบต่อการใช้ภาษา